

Vstupenky na Dionýsovy slavnosti se toho roku vyvažovaly zlatem. Rivalita mezi Frýnichem a Aischylem vešla ve všeobecnou známost a požár divadla i práce na jeho obnově připomněly celému městu, jaká úžasná podívaná tam bude k vidění. Každé sedadlo by se prodalo klidně desetkrát, na každém představení seděli diváci natěsnaní jako na veslařských lavicích a i okolní ulice ztichly. Vysoko na Akropoli se ráno i večer lidé shromažďovali po tisících, aby se mohli dívat. Ačkoli neslyšeli ani slovo, viděli aspoň kostýmy a masky nebo zachytili tóny hudby a zvuky bubínků. Během těch deseti dnů tady pulzovalo srdce Athén a čtveřice hlavních soutěžících představila šestnáct her.

Periklés se naposledy pořádně vyspal noc před požárem. Od té doby kradl spánek po doušcích a soustech, jako když nosil hercům z chóru pohár vína nebo něco k snědku. Nikdy toho nebylo dost, ale nějakým způsobem to všechny dokázalo udržet při životě.

Každý další den rychle uplynul ve více či méně organizovaném zmatku, který sice nedával smysl, ale byl aspoň naprosto nefalšovaný. Mimo hlavní jeviště se Aischylos choval jako divoká kočka, běhal sem a tam, naháněl věčně si stěžující herce jako husy nebo malé děti a v pravý čas je postrkoval na scénu. Jeho první dvě tragédie se povedly, ale také Frýnichos si užil svůj díl ovací. Ti dva byli hlavními favority a díla horších kolegů nechali daleko za sebou. Přesto byl Aischylův náskok příliš těsný. On sám od počátku doufal, že touto dobou bude daleko větší. Už mu zbývalo předvést jen *Peršany* a satyrskou hru.

Frýnichova společnost dosáhla na jevišti vrcholu, když se hrála scéna s utonutím Narkissa, při níž se na něj sypaly modré stuhy. Periklés to považoval za laciný efekt, ale publikum to zřejmě nadchlo a odměnilo jej opravdu nefalšovaným potleskem a jásotem.

Periklés vyhlížel mezerou mezi plátěnými zástěnami, které nahradily shořelé trámy, a to, co viděl, ho naplňovalo nervozitou. Porotci seděli dostatečně blízko pódia, aby dokázal rozeznat jejich výrazy. Dva z nich si skutečně otírali oči. Ostatní přikyvovali a usmívali se. Při tom pohledu se mu sevřel žaludek. Stále si opakoval, že Frýnichos při slavnostech zvítězil už čtyřikrát. Doufat v jeho porážku bylo od samého počátku velmi smělé. Snažil se tu smělost sám sobě vymluvit, ale popravdě řečeno věřil, že se na Aischyla toho roku usmějí bohové. Z představy, že by je po tolíkerém strádání a tolika výdajích měla čekat porážka, se Periklovi dělalo fyzicky špatně. Co by tomu řekl jeho otec, kdyby ožebračil rodinu kvůli obyčejným divadelním hrám? Odpověď naneštěstí znal. Xanthippos by mu řekl, že měl raději zaplatit válečnou loď, protože dobrá triéra zajistí bezpečnou plavbu pro Helény ze všech koutů řeckého světa.

Přesto toho Periklés nelitoval. Otec by si mohl namítat, co chtěl; on pokládal divadelní společnosti a divadlo vůbec za něco velkolepého, něco, co mu dávalo pocit, že doopravdy žije. Jen se musel ptát, zda by to cítil stejně, kdyby musel přihlížet, jak Frýnicha korunují vavřínem vítěze, jak ho celé město oslavuje a jásá.

„Kde je Dáreios?“ ozval se Aischylos z plátěného přístřešku. „Ne, už nikdo nebude odcházet. Je mi jedno, že sis někde něco zapomněl! Teď následuje krátká přestávka na uklizení jeviště a pak už přijdeme na řadu my. Takže se budeš muset obejít bez toho, co postrádáš, ano? A teď mi najděte Dáreia!“

V Periklovi se rozmáhala panika. Takhle se nebál, ani když se na Kypru hnal proti perským ozbrojencům. Ta myšlenka mu na tváři vyloudila křivý úsměv. Možná ani tehdy toho nebylo v sázce tolik. Vždycky to cítil tak, že když to bude nezbytné a v daný okamžik žádoucí, dokáže se vlastního života vzdát snadno. Ale teď, když měl syna a na výsledku soutěže záviselo rodinné jmění, se situace změnila.